

[A. C. D. Petersen.]

paa 2 pro mille. Man havde da praktisk talt faaet fordoblet Skattepromillen ved Ejendomsbeskatningen til Staten.

Ved Loven 1926 indførte man Principet Grundskyld og Ejendomsskyld i den kommunale Beskatning. Ligesom ved Statsgrundskyldsbeskatningen af 1922 delte man den faste Ejendomsbeskatning i Grundskyld og Ejendomsskyld, og ligesom ved Beskatningen til Staten fordelte man Skattebeløbet forskelligt efter de to Principper, saaledes at man lagde en større Part paa Grundskylden, end man lagde paa Ejendomsskylden; Forholdet skulde være $\frac{3}{4} : 1$.

Disse Ændringer i den faste Ejendomsbeskatning her i Landet har i Virkeligheden ført Ejendomsbeskatningen et stærkt Skridt over mod den georgestiske Beskatning, som vi fra konservativ Side har været overmaade betænkelig ved, en Betænelighed, som gav sig Udslag allerede under Behandlingen i Rigsdagen, da disse Principper blev indført. Jeg skal saaledes nævne, at de konservative Medlemmer af Landstingsudvalget i 1922 afgav en Særbetænkning, idet denne Lov blev gennemført af de tre demokratiske Partier: Venstre, Socialdemokratiet og de Radikale. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg tillade mig at citere denne Særudtalelse fra det konservative Folkeparti, ligesom jeg udbeder mig Tilladelse til enkelte andre Citater senere i mit Foredrag. De ærede Medlemmer af det andet høje Ting, Piper og Frøkjær, udtalte i Betænkningen:

„En forsvarlig Vurdering af Jordens Ydeevne og derigennem af dens Værdi bør ikke ske af de samme Organer, der vurderer til Ejendomsskyld, og som en lille Biforretning til Ejendomsskyldvurderingen. I mange Tilfælde vil de Vurderingsmænd, som kunde være særdeles kvalificerede til at vurdere Ejendomsværdien, savne Betingelserne for at bedømme Jordens Godhed.

Jordværdien bør sættes efter en indgaaende Undersøgelse af de enkelte Jordstykker og ikke ved et løst Skøn. Den bør til Gængæld være blivende for en længere Aarrække og ikke ændres ved de 5-aarige Vurderinger.“

Endvidere siger samme Mindretal:

„Grundens Værdi kan ikke vilkaarligt skilles fra Bygningen og den Brug, der gøres af samme, og i de bebyggede Dele af Byerne vil man savne enhver paalidelig Vejledning ved Grundens Værdiansættelse.“

Ud fra saadanne Betragtninger, men navn-

lig ud fra den Betragtning, at Lovforslaget kunde befrygtes at være Forløber for Lovgivning om kommunal Grundskyld, stemte det konservative Folkeparti imod Statsgrundskylden i 1922.

Den Frygt, som man her nærrede fra konservativ Side, deltes af saa betydelige Mænd indenfor et af de Partier, som var med til at vedtage Loven, som afdøde Landstingsmand Ole Hansen og det ærede Medlem af dette høje Ting, den højtærede fungerende Formand (Pinstrup), der begge af alle Kræfter modarbejdede Forslaget om Statsgrundskyld. De to ærede Medlemmer fulgte af flere andre indenfor deres Parti, baade i 1922 og ved Gennemførelsen af Grundskyldsprincipperne i den kommunale Beskatning i 1926. Jeg kan saaledes for det sidste Aars Vedkommende nævne saadanne Mænd som de daværende Folketingsmænd Hr. Axel Jensen og Hr. N. P. Jensen, det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen, Hr. Henrik Jensen, Hr. Lauritz Laursen og det nuværende Medlem af det andet høje Ting, Hr. Blang: Det var saaledes ikke alene indenfor det konservative Folkeparti, man havde Betænelighed ved at indføre disse nye Principper.

Disse Betæneligheder var baade for vort Vedkommende og for de Medlemmer, der saa paa Sagen ligesom vi, fremkom af den Grund, at vi frygtede, at vi derved kunde animere Interessen for at forøge Ejendomsbeskatningen, fordi der jo her i Landet var kommet en ny Bevægelse, den saakaldte georgestiske Jordbeskatning, hvis Skatteprincipper ogsaa enkelte Medlemmer indenfor de i dette høje Ting værende Partier har udtalt sig til Fordel for i hvert Fald en delvis Gennemførelse af.

Hvor betænkelig og nærliggende denne Frygt for en videre Udvikling af Ejendomsbeskatningen var, vil ses af en lille Tabel, jeg har lavet, og som jeg gerne vil fremholde for det høje Ting. Den viser, hvorledes Ejendomsskatterne er steget i de 30 Aar, der er forløbet siden det første Systemskifte indenfor Ejendomsbeskatningen. Ejendomsbeskatningen igennem dette Tidsrum ligger saaledes, at medens man i 1900—01 i Sognekommunerne udskrev 7,7 Mill. Kr. og til Amtskommunerne 5,3 Millioner, i alt 13 Mill. Kr., saa udskreves der i 1913—14 11,9 Mill. Kr. til Sognekommunerne og 8,4 Millioner til Amtskommunerne, i alt 20,3 Mill. Kr. I 1915 til Sognekommunerne 12,6 Millioner, til Amtene 8,8 Millioner, i alt 21,4 Millioner, i 1916 henholdsvis 14,3 og 9,7 Millioner, tilsammen 24 Millioner, i 1917 henholdsvis 16,4 og 10,6 Millioner, i alt